

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1057/2020
10.06.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милунка Арсић адвокат из ..., против туженог АУАРАПОР д.о.о. Косјерић, чији је пуномоћник Снежана Кнежевић Радовановић адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизијама тужиоца и туженог које су изјављене против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1310/19 од 25.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 10.06.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1310/19 од 25.11.2019. године у ставу првом изреке, у делу којим је потврђено решење садржано у ставу првом изреке пресуде Основног суда у Пожеги П1 508/18 од 31.01.2019. године.

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1310/19 од 25.11.2019. године у ставу првом изреке, у делу којим је потврђена пресуда Основног суда у Пожеги П1 508/18 од 31.01.2019. године у одбијајућем делу за тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и распореди на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима и у ставу другом изреке и предмет се у том делу **ВРАЋА** другостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги П1 508/18 од 31.01.2019. године, ставом првом изреке, одбачена је као неблаговремена тужба тужиоца у делу којим је тражио да се поништи решење директора туженог о отказу уговора о раду од 16.05.2017. године. Ставом другим изреке, одбачена је као недозвољена тужба тужиоца у делу којим је тражио да се поништи решење директора туженог од 16.06.2017. године. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење директора туженог број .../... од 26.06.2017. године и обавезе тужени да тужиоца врати на рад и распореди на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 139.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1310/19 од 25.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Пожеги П1 508/18 од 31.01.2019. године у ставу првом и делу става трећег изреке којим је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и распореди на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Пожеги П1 508/18 од 31.01.2019. године у ставу другом, преосталом делу става трећег и у ставу четвртном изреке, тако што је усвојен тужбени захтев и поништена су као незаконита решења директора туженог од 16.06.2017. године и од 26.06.2017. године, те је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 68.250,00 динара у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену ревизију су изјавили тужилац, који пресуду побија у ставу првом изреке због погрешне примене материјалног права и тужени, који пресуду побија у преосталом делу због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП које су учињене у поступку пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца делимично основана, и да је ревизија туженог основана.

Од стране другостепеног суда није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Тужени се у ревизији основано позива на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињену пред другостепеним судом, истицањем да другостепени суд није могао мериторно да одлучује о побијаном делу, у ставу другом изреке другостепене пресуде, чиме указује на повреду одредбе парничног поступка из члана 391. став 1. ЗПП која је од утицаја на правилност одлуке о тужбеном захтеву.

Из утврђеног чињеничног стања произлази да је тужилац био запослен код туженог на пословима ... . Тужилац је, као и остали запослени код туженог, након краће расправе о висини зараде са оснивачем и власником туженог дана 16.05.2017. године, пре истека радног времена и без одобрења послодавца, заједно са осталим запосленима напустио радно место и пословни простор туженог, и од 16.05.2017. године није долазио на рад код туженог. Директор туженог је донео дана 16.05.2017. године под бројем ../... решење о отказу уговора о раду тужиоца из разлога што је тужилац изразио жељу да раскине радни однос, које решење је тужилац примио и потписао пријем дана 25.05.2017. године. Решење директора туженог од 16.05.2017. године стављено је ван снаге решењем директора туженог од 16.06.2017. године, које је тужилац такође примио. Ставом другим изреке, овог решења, наведено је да ће о отказу уговора о раду одлучити послодавац након протекла времена за упозорење које је упућено запосленом, односно након достављања тог упозорења, ако буде достављено пре истека тог рока. Тужилац је примио упозорење број ../... од 16.06.2017. године,

којим је упозорен на постојање разлога за отказ уговора о раду и на које се наводе није изјаснио. Решењем директора туженог од 26.06.2017. године тужиоцу је отказан уговор о раду на основу члана 179. став 2. и 3. Закона о раду са даном 16.05.2017. године, због кршења радне дисциплине, повреде радне обавезе и понашања због кога не може да настави рад код послодавца. Ово решење је тужилац примио. Тужени је одјавио тужиоца са осигурања дана 16.05.2017. године, по основу отказа уговора о раду од стране запосленог. Тужбу у овој парници тужилац је поднео дана 08.08.2017. године.

Првостепени суд је ставом првим изреке тужбу у делу у коме је тужилац поставио тужбени захтев за поништај решења директора туженог од 16.05.2017. године одбацио као неблаговремену. Ставом другим изреке, одбацио је као недозвољену тужбу у делу којим је тужилац тражио да се поништи решење директора туженог од 16.06.2017. године, са образложењем да тужилац нема правни интерес да побија решење послодавца којим се ставља ван снаге претходно донето решење отказа уговора о раду, а одбио тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење од 26.06.2017. године и захтев за враћање на рад уз закључак о законитости тог решења донетог од стране туженог, као послодавца.

Одлука другостепеног суда да потврди првостепено решење о одбачају као неблаговремене тужбе тужиоца којим је тражио поништај решења туженог од 16.05.2017. године је у складу са одредбом члана 195. став 2. Закона о раду, којом је прописан рок за покретање спора од 60 дана од дана достављања решења, који је у конкретном случају истекао пре подношења тужбе. Како је у том делу одлука другостепеног суда правилна, то је ревизија тужиоца у том делу одбијена као неоснована.

Другостепени суд је одлуку да потврди првостепену пресуду у делу става трећег изреке, којим је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и распореди на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима донео на основу става да је решење о отказу уговора о раду кога је тужени донео 16.05.2017. године на снази, обзиром да је наступила преклузија за побијање решења од 16.05.2017. године па тужилац нема право на враћање на рад код туженог.

Одлучујући о тужбеном захтеву за поништај решења директора туженог од 16.06.2017. године, првостепени суд је тужбу одбацио са образложењем да тужилац нема правни интерес да побија решење послодавца којим се ставља ван снаге претходно донето решење о отказу уговора о раду тужиоцу.

Другостепени суд, супротно од тога, је нашао да тужилац за такав тужбени захтев има правног интереса. Из тога даље произилази закључак да другостепени суд сматра да је решење у ставу другом изреке првостепене пресуде о одбацивању тужбе у том делу донето уз битне повреде одредаба парничног поступка. Међутим, другостепени суд је такво решење првостепеног суда преиначио и одлучио о тужбеном захтеву за поништај решења директора туженог од 16.06.2017. године. Ово поступање другостепеног суда је противно одредби члана 391. став 1. ЗПП, јер у таквој ситуацији када утврди да постоји битна повреда одредаба парничног поступка другостепени суд ће укинути првостепено решење и вратити предмет истом првостепеном суду ради

одржавања главне расправе, односно не може да одлучи мериторно о тужбеном захтеву за који је тужба одбачена, на шта се тужени у ревизији основано позива.

Уколико другостепени суд сматра да првостепени суд није могао одбацили тужбу у наведеном делу зато што тужилац нема правни интерес да побија решење којим је послодавац ставио ван снаге своје претходно решење о отказу уговора о раду тужиоцу, онда је резултат таквог става одређен чланом 391. став 1. ЗПП, тако да се укида решење о одбачају тужбе у наведеном делу и предмет враћа првостепеном суду ради одржавања нове главне расправе.

Од питања да ли решење директора туженог од 16.06.2017. године, којим је стављено ван снаге решење о отказу уговора о раду од 16.05.2017. године, производи правно дејство, или су се стекли услови за његов поништај, зависиће и питање ваљаности решења туженог од 26.06.2017. године, којим је тужени поново отказао уговор о раду тужиоцу, али на основу члана 179. став 2. и 3. Закона о раду, због кршења радне дисциплине, повреде радне обавезе и понашања због кога не може да настави рад код послодавца. Од одлуке о том тужбеном захтеву би даље зависила одлука о тужбеном захтеву за враћање тужиоца на рад и распоред на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима.

Са изнетих разлога, у наведеном делу става првог изреке и у ставу другом изреке другостепена пресуда је укинута и предмет враћен другостепеном суду на поновно суђење.

У поновном поступку другостепени суд ће поступити у складу са примедбама из овог решења и донети одлуку одговарајућом применом материјалног права.

На основу одредбе члана 414. став 1. у вези члана 420. став 1. и члана 415. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић